

Dva pedlja od Zagreba

Odluka o putovanju te godine donijeta je odavno, zapravo smo se sve dogovorili već na putovanju prethodne godine. Prva ideja je bila Gdansk u Poljskoj, na obali Baltičkog mora. I tako sjedimo Bojan i ja za jednim malim atlasom kod mene doma i gledamo gdje je taj Gdansk. Zapravo je jako blizu, niti dva pedlja od Zagreba, bar se tako nama činilo. I onda je počelo. "A gle, kada smo već tam', zakaj ne bi otisli do Estonije?" Bio bi to novi pothvat za nas i moglo bi biti super. "Pa da, a gle ovo, pa Helsinki ti je odmah tam' prek' puta Tallina... kad smo već tamo, zakaj ne bi otisli do Helsinkija, da možemo reći da smo bili tamo. Ej, a znaš kaj, pa kad smo već tam' u Helsinkiju, pa ne bumo se valjda vraćali istim putem natrag, to fakat ne bi imalo smisla..." I tako je pala odluka

TEKST I FOTO: BOJAN SAĆIR

Nakon toga su počele intenzivne pripreme za putovanje, između ostalog smo kontaktirali naša veleposlanstva i ambasade u zemljama u koje smo željeli ići, kao i neke MC klubove u tim zemljama, što se kasnije pokazalo kao jako dobar potez. I tako je došao i dan polaska, moram reći da nisam bio onoliko uzbuden kao kad smo kretali na naše prvo putovanje prethodne godine, sada smo ipak već imali kilometara u kotačima. Inicijalni plan

je bio da se krene iz Pit Stopa na staroj Samoborskoj. Dan je bi kao stvoren za početak takvog puta. Sunce se polako uzdizalo, Pit Stop nije radio, a Bojan je kao prava spavalica već nestrpljivo čekao, dok sam ja kasnio, sto za mene nije bilo uobičajeno. Ubrzo sam stigao i odlučili smo popiti kavu na OMV-ovoj benzinskoj iza Sesveta. Put nas je vodio prema Goričanu, gdje smo natočili gorivo (zadnji put u RH) i gdje smo na naše oduševljenje našli jednu malu kompaktну HR zastavu, koja je kasnije na mojim bisagama prošla 6500 km. Na benzin-

skoj smo našli na jedan par na KLE-u, pa smo se pozdravili i pitali ih kamo idu. Išli su na Balaton u Mađarsku, a kada smo im mi rekli kamo mi idemo, gledali su nas s nevjericom.

Mađarska

Našu i mađarsku granicu prošli smo bez problema i laganom vožnjom se zaputili prema Letenyu, po standardno lošim mađarskim cestama. Prepustili smo našoj «Štefici» (kodonim za moj GPS Garmin Zumo 550) da nas navodi prema slovačkoj granici.

Vožnja je išla bez problema, ali smo imali osjećaj da nas «Štefica» ne navodi baš po glavnim cestama, no i dalje smo joj vjerovali. Nakon nekog vremena, točnije nakon 221 odvoženog kilometra, dobro smo ogladnjeli, pa smo svratili i na naš prvi obrok u Egervari Csali Csardu. Hrana je bila sasvim OK, pojeli smo ciganski odrezak s krumpirima i popili po rakijicu prije toga. Cijena nije bila velika, 3700 forinti, što je oko 105 kn. Bili smo jedini gosti te smo popričali sa vlasnikom restorana, koji je bivši nogometni trener mađarskog prvogligaša,

vjernim putopiscima
METZELER
 poklanja par guma

a vidjeli smo i relikt kojeg kod nas već duuuugo nema u tom obliku: Dinamovu zastavicu sa zvijezdom!

Put nas je vodio dalje i po znakovima smo vidjeli da se približavamo slovačkoj granici, ali neposredno prije nje kod skretanja za Gyor prema Bratislavi vidjeli smo nešto što nikako nismo smjeli propustiti: Sky Club, avion pretvoren u kafić.

Nakon toga smo ubrzo prošli granicu i uputili se prema Bratislavi. Na granici smo uredno kupili vinjete jer su nam na prodajnom mjestu rekli da ih moramo imati, ali nam je granični policajac rekao da nisu potrebne za motore, tako da su nam ostale kao uspomena.

Slovačka

Nakon odvoženih 492 km našli smo se u Bratislavu, gdje se pojavio problem koji nas je kasnije pratio cijelim putem. Naime, iako smo se stvarno dobro pripremili gledaći smještaj u gradovima, uzeći adrese, brojeve telefona itd., često nam se dešavalo da objekti i smještaj u stvarnosti nisu izgledali kao što su izgledali na internetu ili da je bilo jako nespretno ili nesigurno za smještaj motora, pa

smo dobar dio vremena provodili tražeći odgovarajući smještaj. Nakon nekog vremena našli smo hotel Medium, koji nam je odgovarao u svim aspektima. Motori su bili na čuvanom parkiralištu koje se zatvaralo i bilo je opremljeno kamerama, a cijena dvokrevetne sobe uz obilni doručak iznosila je 65 €.

Nakon što smo se raspakirali, ostalo nam je malo vremena i odlučili smo taksijem obići Bratislavu. Vozač naručenog taksija nam je bio i turistički vodič, pa nas je za 25 eura dva sata vozikao po gradu obilazeći značajnija mjesta. Navečer smo naručili taksi da nas odvede do jednog restorana za koji smo dobili prepоруке i mogu vam reći da je hrana stvarno bila jako dobra, a Staropramen pivo i više od toga. Za par piva i večeru smo odvojili 20€. Nakon toga smo se uputili u hotel, gdje smo pali u dubok san.

Ujutro smo se na brzinu poslije obilnog doručka i pakiranja stvari uputili prema Poljskoj – odredište Auswitz. Prilikom izlaska iz Slovačke «Štefica» nas je doslovce počela voditi po nekim seoskim putovima, tako da smo uredno promašili glavni carinski prijelaz i došli

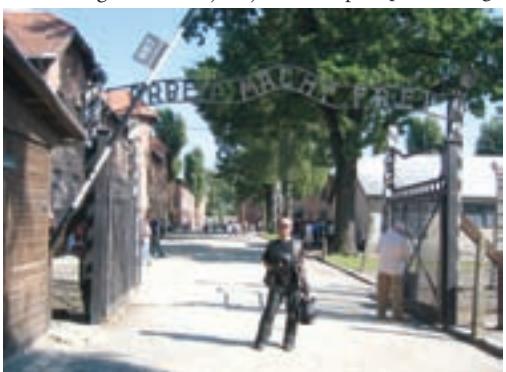
na neki sporedni, gdje su nas s nevjericom dočekali, pregledali i nakon skoro dobrih sat vremena pustili dalje.

Poljska

«Štefica» nas je i dalje vodila seoskim putovima, tako da smo odlučili da je nećemo više previše slušati pri pronalaženju gradova i da ćemo se s njom služiti uglavnom unutar gradova za pronalaženje adresu. Nakon ne puno kilometara, ali po jako lošoj cesti, našli smo na benzinsku. Tu smo napojili motore benzинom, a sebe vodom i nezaobilaznom votkom, sve u ambijentu lokalnog groma. Dakle ljudi, cesta u Poljskoj, barem ovaj dio do Auschwitza (Oswicim na poljskom) je izrazito loša, činilo nam se da se vozimo satima dok nismo došli do muzeja.

Sam posjet muzeju izuzetno me se dojmio, zapravo me i sad prolaze trnci kada se toga sjetim. Nije lako biti na mjestu gdje su ubijane tolike tisuće ljudi, a mogao bih se zakleti da se u zraku još uvijek osjeti miris paljevine. Drugim riječima, bio, bio, bio, ne bih rado opet tamo otisao.

Nakon posjeta muzeju krenuli smo prema Krakovu, po i dalje standardno lošim cestama. U Krakovu smo opet odradili potragu za smještajem, te se napokon skrasili u jednom soorealistic-kom hotelu s nekim par stotina soba, koštao nas je 60,00 eura za obojicu, što je jedno od jeftinijih noćenja na našem putovanju. Navečer smo se uputili taksijem u centar grada, koji je stvarno, ali stvarno lijep. Nakon što smo se prošetali po trgu otišli smo u nabavku suvenira. Zaštitni znak Krakova je zmaj i njega ima svih oblika i vrsta i po svim cijenama. Kupili smo neke jantarne zmajice i ogrlice za djevojke koje su ostale kod kuće. Nakon toga smo otišli nešto pojesti, a poslije smo još malo šetali gradom, kupili bocu Zubrowke (votka s bizonovom travom, nešto na što sam se tamo navukao, pa i sada koristim svaku priliku da je nabavim) i uzeli taksi da nas odvezе do hotela. Zahvaljujući ljubaznosti recepcionarki koje su tamo radile smjestili smo motore u njihovu garažu, tako da za njih nismo brinuli. Iako je prvo bitno pala odluka da u Poljskoj provedemo još jedan dan, u Varšavi, ujutro smo

odlučili da ipak isti dan krenemo prema Litvi zbog loše vremenske prognoze koja je bila najavljenata za ovo područje. Kišni oblaci su nas ispratili iz Krakova, a pri izlazu iz grada nismo konzultirali Štefici, što nas je koštalo jednog obilaska oko cijelog grada. Nakon što smo našli pravu cestu uputili smo se prema Varšavi. Cesta je bila puno bolja nego lokalne ceste oko Auschwitza, ali ono što nas je iznenadilo su njihove autosece. Naime, autoseca je široka, dvostručna s obje strane, ali na naše veliko čudenje uredno postoje pješački prijelazi preko cesta, tako da nije neobično ugledati neku bakicu kako gura tačke preko 4 trake, a tisipri brzini od 140-150km/h. Kilometri su brzo ostajali iza nas, u Varšavi smo se zaustavili tek toliko da nešto pojedemo i popi-

jemo pivo. Na granicu sa Litvom smo došli već u kasnim satima, te bez većih problema prešli u Litvu.

Litva

Dakle ljudi, ovdje nas je uhvatila neka nelagoda! Naime, s poljske strane graniče je neko naselje, svugdje su ljudi, ima puno svjetla, glazba treći iz kafića i sve je nekako živo. Na drugoj strani totalna

suprotnost: nakon prostorija granične policije i carine uz cestu prema Kaunasu nismo sljedećih 60-tak kilometara vidjeli niti jednu jedinu kuću, samo su svjetla u daljinu davala do znanja da tu negdje u blizini žive ljudi. U jednom trenutku smo našli na oznaku radova na cesti, te smo maksimalno smanjili brzinu kako bismo mogli manevrirati među znakovima na cesti. Nakon 15-tak kilometara smo vidjeli benzinsku pumpu sa strane i odlučili natočiti gorivo i malo se odmoriti. Parkirali smo motore, sišli s motora, spustili noge na cestu i onda se čulo ŠLJAP, ŠLJAP, ŠLJAP. Bili smo u čudu o čemu se radi dok nismo došli do svjetla i vidjeli nešto što nas je užasnuo. Naime, oni radovi na cesti koje smo vidjeli, iz nekog razloga su tamo jednostavno prolili neki katran po asfaltu, tako da su nam cipele, hlače, i veći donji dio motora bili u ljepljivo smoli koje se nismo još dugo mogli riješiti. Prilično sam siguran da bih je još mogao naći negdje na motoru kada bih se potrudio. Moram priznati da

nam je tada moral bio jako, jako, jako nisko. U Kaunas smo došli negdje oko ponoći i probali naći smještaj, što nam je uspjelo tek nakon dva sata. Kaunas je zanimljiv grad, barem njegovo staro središte kroz koje smo se vozili. Bilo je otvoreno jako puno diskoteka i kafića, hrpa mladih po ulicama, a na glavnom gradskom trgu bila su parkirana dva ona dugačka automobila za svadbe koje su se očito spremale sutradan u subotu, a oko njih su se neki mladići naganjali u autima i sa zanimanjem nas gledali. Konačno malo živosti nakon mračnih i ljepljivih cesta. Hotel je bio definitivno najbolji na našem cijelom putovanju, te smo se bacili na krevet koji je doslovce bio dimenzija 2x3 metra i zakrmili snom pravednika.

Ujutro smo isli malo prošetati i mogu vam reći da je grad lijep, jako lijep. Našli smo opet na onaj trg i tamo su bila u tijeku vjenčanja, pa smo se nagledali svega i svačega, a i jedna mladenka je bila i više nego atraktivna.

AKCIJA!

new VIVACITY
prije 11.999 kn
sada 9.999 kn
za potovinsko pohranjivanje

I dalje aktualni popusti:
Jet Force 16.699 kn! Speedflight 14.199 kn!

FORTICAR d.o.o.
SAVSKA 41, TEL 01/5177-065,
MAKSIMIRSKA 280, TEL 01/2912-305 ZAGREB
DRAŽICE 121, TEL 051/626-405, RIJEKA

Prodajna mreža Peugeot skuter u 100% gradu te našoj internet adresi www.peugeot-skuteri.hr

PEUGEOT
www.peugeot-skuteri.hr

WWW.MOTODIJELOVI.HR

NAJPOVOLJNIJI MOTODIJELOVI
DIREKTNO DO VAŠIH VRATA!

Kompletan potrošni materijal za sve motocikle i skutere!
Polovni dijelovi po narudžbi!
Ne propustite priliku i registrirajte se do 31.03.
10% popusta na sva ulja, kočnice i akumulatore!!

motodijelovi d.o.o.
www.motodijelovi.hr
mb.2412730

email info@motodijelovi.hr
tel 095 906 1079

*za clanove registrirane do 31.03.2009., specijalna ponuda do 31.10.2009.

Nakon doručka i pozdrava s jednom od najljepših, ako ne i najljepšom recepcionarkom krenuli smo prema Letoniji. Nakon nekoliko stotina kilometara vidjeli smo skupinu bajkera pored ceste i jednostavno smo morali stati da se upoznamo. Oni su nam rekli da se u blizini odražava moto-susret, te su nas pozvali na njega. Naravno da se takav poziv nije mogao odbiti!

Litva je definitivno zemlja za mene, naime od ukupnog broja motora koje smo vidjeli na tom susretu oko 90 % su chopperi, a samo manji dio su druge vrste motora. Uspjeli smo se priključiti defileu koji je prolazio kroz grad i uputili se prema mjestu gdje se održavao susret.

Neki se običaji (na sreću) ne mijenjaju nigdje, pa smo tako i ovđje morali popiti jednu s nogu na ulazu. Ne znamo što su nam dali, ali znamo da je vraški pasalo. Naravno, upoznali smo i dosta ljudi, zapravo smo bili atrakcija iz zemlje far, far away. Neko vrijeme smo se družili s ljudima tamo na susretu, ali kako smo

još imali odvoziti još nekoliko stotina kilometara do Rige, nismo htjeli 'zaružiti'.

Kada smo se vraćali sa susreta prema tom gradiću desila nam se najružnija stvar na putovanju. Zapravo, nije se desila nama, ali bili smo svjedoci. Mi smo se naime lagano vozikali oko 70-80 km na sat, kada nas je neki lokalni motorist na nekoj „jurilici“ zaobiošao zaista velikom brzinom, možda i 200 na sat! Projurio je na svega 30 cm od nas i onda smo vidjeli kako se 300-400 metara ispred nas punom brzinom zakucava u taksi koji je skretao u lijevo. Nikad prije nisam tako nešto vido, a nadam se da niti neću. Najprije se vidjela eksplozija i puno dima ili pare, a vozač je bio doslovce katapultiran u zrak, jedno 7-8 metara. Mislio sam da je to samo priča, ali čovjek se stvarno izuo u zraku, pao je na cestu i nije se micao. Ukrzo se skupilo puno ljudi, u daljini su se čule sirene hitne pomoći, te smo mi krenuli dalje jer mu nismo mogli nikako pomoći. Nakon

15-tak minuta Bojan je stao sa strane i zapalio cigaretu. Stao sam pored njega i razgovarali smo o događaju kojem smo bili svjedoci. Zaključili smo da je to zapravo bila njegova (loša) odluka o načinu vožnje i da je svatko vlasnik svog motora, tijela i odluka na koji način će se voziti. Zapravo nam je obojici trebao taj razgovor i takav zaključak, jer smo još imali hrpu kilometara ispred sebe...

Prošli smo granicu bez većih problema i uputili se u Rigu.

Letonija

Problem oko smještaja u hotelu najviše je došao do izraza baš u Rigi. Mi smo imali ubaćene neke adrese u «Štefici», ali su se sve lokacije pokazale nepodobnjima. Tu nam se po prvi put desilo da nas nisu htjeli primiti u jedan hotel isključivo zbog našeg izgleda i zbog motora. Nije nam bilo to eksplicitne rečenice, ali je sve bilo i više nego jasno. U vožnji kroz Rigu vidjeli smo mnoga ogradena parkirališta koja su na vrhu imala i bodljikavu žicu, a čuvari koji su ih čuvati bili su naoružani. Već prije smo čuli da je Letonija od svih baltičkih zemalja najviše pod ruskim utjecajem i da je mafija тамо vrlo jaka. Zbog toga smo

"SUPERBIKE" service & shop

Varaždin, Masarykova 11, Tel. 042/320 898, Fax: 042/302 898, e-mail: moto-servis-superbike@vz.htnet.hr • Radno vrijeme: 8-16 h, subotom 8-12

aprilia

PIAGGIO®

APRILIA

Vespa®

MOTO GUZZI

TRIUMPH

se htjeli osigurati da nam motori budu na «stvarno» sigurnom mjestu. Napokon smo našli jedan hotel s garažnim vratima prema ulici koja su se otvarala samo za potrebe gostiju i tu smo odlučili smjestiti motore.

Riga je inače prekrasan grad, a mi smo imali i sreću da je baš tu večer kada smo mi tamo došli bila proslava dana grada, tako da smo nakon tuširanja i spremanja pozvali taksi da nas odveze do centra grada. Kako je bila druga polovica kolovoza, Bojan se obukao kao da ide na plažu, pa smo malo začuđeno gledali kroz prozor taksija kako škvaldra vani uredno nosi jakne dugih rukava. Malo smo zaboravili koliko smo daleko na sjeveru. Stari centar grada je zanimljiv, s puno noćnih lokalâ i hrpu puta su nas nagovarali na ulazak u jedan od njih, ali najiskrenije nismo bili za takvu vrstu zabave. Prošetali smo, pojeli šašlik od nekog mesa za koje niti danas nismo sasvim sigurni što je bilo, ali kako su i drugi jeli, jeli smo i mi.

Ujutro smo pojeli najgori doručak od svih doručaka u hotelima na cijelom putovanju i shvatili da smo odsjeli u ruskom hotelu punom nekih sumnji-

vih faca. Zanimljivo je kod tih ruskih „poslovnih ljudi“ da su svi manje-više iste fizične slike, istih odjela...kao da ih je netko fotokopirao. Platili smo hotel 93,00 EUR-a i to je bilo najskuplje noćenje na cijelom putovanju. Krenuli smo prema Estoniji i uživali u vožnji kroz grad.

Kada smo napustili Rigu, dobar dio puta vozili smo uz obalu Baltičkog mora i to je tako dobro izgledalo, da smo jednostavno morali stati i odmoriti i dušu i tijelo jer su se već počeli javljati znakovi umora zbog dugog putovanja. Baltičko more nas je dočekalo toplo, tako da smo se i okupali. Nastavili smo putovanje i uskoro ušli u zemlju kojoj smo se zapravo najviše radovali, jer smo od našeg prijatelja Linze čuli samo lijepe riječi o njoj.

Estonija

Sam ulazak u Estoniju nas je malo iznenadio jer su granični policajci bili u vojnim uniformama i vidjelo se da u kanclerijama imaju dugo oružje. Međutim, nikakvih problema nije bilo, ušli smo i odmah na ulazu slikali fotku koja nam je obojici najdraža sa cijelog putovanja.

Kada smo prije odlučili u Poljskoj ostati dan manje, taj dan je bio namijenjen Estoniji, tako da smo se prvo uputili na otok Saaremaa, koji je njihovo tradicionalno ljetno odmaralište. Do tamo vozi trajekt, tako da je to bila prva od mnogih vožnji trajektom na ovom putovanju. Na brodu smo se smjestili i odlučili pojesti nešto od lokalnih „specijaliteta“. Odlučili smo se za sendviće s ukiseljenim haringama i dimljenim lososom. Naravno, sve smo to zalijevali izvrsnim estonskim pšeničnim pivom. Te su nam se haringe i losos toliko svidjeli da smo odlučili snabdjeti se s njima u lokalnom dućanu, što se kasnije pokazalo kao puni pogodak.

Put nas je vodio prema gradu Kuuraasaare. Smjestili smo se u ugodnom malom hotelu, raskomotili se i pojeli sve one što smo kupili prije u dućanu. Pokazalo se da je to bilo mudro, jer kasnije u šetnji mjestom nismo našli niti jedan otvoren restoran. Ujutro smo išli u obilazak mjesta jer smo po znakovima vidjeli da se u blizini gradića nalazi velika utvrda iz prošlih vremena. Tu nam se po prvi put desilo da smo se

razdvojili, te smo sljedećih pola sata proveli tražeći se po mjestu.

Put nas je dalje vodio prema mjestu Kaali, gdje su prije par tisuća godina pali meteoriti. Estonci su od toga napravili lijepo turističko mjesto gdje se prodaje sve i svašta napravljeno od kamena koji navodno potječe od tih meteorita. Možeš misliti! Ali, priča je dobra. Nakon obilaska mjesta pada meteora našu pozornost je privukao restoran gdje je pisalo „pivo po vikingoškom receptu od prije 1000 godina“. Naravno da tako nešto nismo mogli zaočiti. Pivo je boje bijele kave i malo kiselkastije od običnih piva, ali pitko i ukusno.

Na putu natrag prema trajektu nam se po prvi (na svu sreću i jedini) puta desilo da je moj motor ostao bez benzina. Prilično je čudan osjećaj stajati na cesti između beskrajnih borovih šuma i čekati Bojana da se vrati sa flašom benzina. Problem bi bio i veći da Bojan još prije nije uočio neke karte uz cestu gdje su bile oznake sa mjestima na otoku i svim informacijama, uključujući i one o benzinskim crpkama. Prije ponovnog ukrcaja na trajekt slikali smo se ispred

jedine preostale vjetrenjače na otoku. Pokušaj vlasnika da nam slikanje naplati uspješno smo izbjegli praveći se da ga ne razumijemo.

Iskrcali smo se s trajekta i krenuli prema Tallinu. Vozili smo kroz jedno mjesto i ja sam „malo nepropisno“ obišao jedan auto, a sa parkinga 50 metara naprijed već je istračavao policajac sa podignutom „lizaljkom“. Parkirao sam pored njih, a Bojan je strateški produžio nekoliko stotina metara dalje i stao sa strane. Bila su dvojica, jedan od njih u vojnoj uniformi. Na svu sreću, jedan od njih je govorio engleski, tako da nije bilo problema u komunikaciji. Pogledao je dokumente i onda je uočio da na motoru imam polupraznu plastičnu flašu od 1,5 litre zataknutu između volana i vizira. Na jednoj benzinskoj pumpi još u Litvi smo kupili neko osvježavajuće piće od limete, kaktusa i 5% gina koje nam je jako godilo, tako da smo se time uredno 'tankali'. Na svu sreću, to jutro nisam previše toga poculačao, tako kod puhanja aparat nije ništa registrirao. Dobio sam dokumente natrag, lijepo su nas pozdravili i nikakvih dalnjih problema nismo

imali oko toga. Ni do Tallina nismo imali problema, a tamo smo čak relativno brzo našli hotel koji nam je odgovarao i koji je bio na 500-tinjak metara od luke gdje smo se sutradan trebali krcati na trajekt za Helsinki. Nakon smještaja u sobe i parkiranja motora taksijem smo se uputili prema centru Tallina na večeru i razgledavanje. Tom prilikom sam potprao hrpu veša u vrećicu s namjerom da to negdje dam da se opere, ali ta mi je vrećica u jednom restoranu netragom nestala. Netko je smatrao da se u njoj nalazi nešto vrednije od prljavih čarapa, gača i majica. Neke od majica koje su bile unutra su mi bile jako drage, tako da mi je bilo krivo što se to desilo.

Tallin je lijepi grad, s brojnim restoranima, tako da smo ubrzo našli mjesto gdje smo stvarno fino večerali. Nakon večere smo još malo šetali po centru i ugledali jedan ruski restoran koji nam se jako svidio izvana. Odlučili smo otiti tamo na piće, a kako Bojan do tada nije bio probao boršč, odlučio sam ga častiti tim tradicionalnim ruskim jelom. Dakle, sjeli smo, došla je konobarica i počeli smo razgovarati. Nažalost, zaboravio sam

njeno ime, ali bilo je stvarno zanimljivo razgovarati s njom. Kada je saznala da smo iz Hrvatske pohvalila se da planira u rujnu posjetiti Dubrovnik, pa smo malo razgovarali o našim zemljama i o putovanjima. Mi smo joj se pohvalili dosadašnjim putovanjem i dalnjim planovima, a ona nam je mrtva-hladna rekla kako je prije 2 godine 3 mjeseca sama stopirala po Novom Zelandu. Naručili smo vodu, a ona nam je predložila da je pijemo onako kako se pije u Rusiji, s kiselim krastavcima rezanim na štapiće i s nekim umacima od vrhnja i meda. Moram priznati da je stvarno bilo fino, tako da smo to ponovili nekoliko puta.

Pričali smo malo i o političkoj situaciji u ovim baltičkim zemljama, te nam je rekla kako imaju veliki problem s ruskom manjinom, koja kod njih čini gotovo 30% stanovništva. Tri mjeseca prije našeg dolaska je iz središta Tallina maknut spomenik ruskim vojnicima iz II svjetskog rata, prilikom čega je došlo do demonstracija u kojima je jedan čovjek poginuo. Rekla je da njih optužuju da su nacisti zato što su za vrijeme tog rata bili suradnici Nijemaca i Finaca, a da oni

nemaju nikakve veze sa tim. Povjerovali smo joj na riječ jer stvarno nismo ništa znali o toj zemlji.

Međutim, ujutro, dok je Bojan još spavao, ja sam išao kupiti karte za trajekt. Kako sam imao još dosta vremena, odlučio sam pogledati što ima na obližnjoj tržnici i tamo sam zapravo posumnjao u istinitost njezinih riječi. Naime, prvo što me je dočekalo na ulazu u tu „buvlju pijacu“ su bile majice sa slikom Hitlera gdje on pozdravlja nacističkim pozdravom. Nudilo se mnogo raznoraznih nacističkih oznaka, otprilike kao što se vidi na slici, bilo je stvarno toplo, Bojanu čak i pretoplo, pa se skinuo u majicu bez rukava. Nažalost, nisam sa sobom imao fotić da to ovjekovječim, a i nisam ništa od toga kupio – nije moja brija...

Finska

Put iz Tallina do Helsinki nije trajao dugo, tako da smo tamo stigli još prijepodne. Bilo je prekrasno vrijeme, pa smo uživali na palubi trajekta i snimili par lijepih slika ulaska u Helsinki. Kao što se vidi na slici, bilo je stvarno toplo, Bojanu čak i pretoplo, pa se skinuo u majicu bez rukava. Ovu toplinu i sunce

smo kasnije jako poželjeli na prolasku kroz Švedsku i Švicarsku. Zapravo nam zemlje na „Š“ nisu bile sklone što se vremena tiče.

Odlučili smo posjetiti hrvatsku ambasadu jer je to bila najudaljenija točka na našem putovanju te smo se htjeli javiti nekome od naših. „Štefica“ je pokazivala da je ambasada u neposrednoj blizini luke, tako da smo se odmah po iskrcaju uputili tamo. Ambasadu smo našli bez većih problema, ali je problem bio ući u zgradu. Naime, iako je iznad zgrade vijorila hrvatska zastava i na zgradi bila ploča hrvatskog veleposlanstva, niti na jednom od portafona pored ulaza u zgradu nije bilo oznake gdje trebamo pozvoniti. Napokon smo pozvonili bez veze na par zvona i ljudi su nam otvorili vrata. U ambasadi su

nas srdačno dočekali i stvarno nam je bilo drago što smo navratili, čak smo se i fotografirali zajedno. Ovom prilikom im se još jednom zahvaljujemo, nadamo se da će jednom ovaj tekst dospjeti u njihove ruke.

Iskreno, od Finske smo zapravo vidjeli samo Helsink, i to njegov uži dio oko luke. U veleposlanstvu su nam dali plan grada i uputili nas što bi se ispla-

tilo vidjeti. Tu smo u jednom dućanu suvenira bili ugodno iznenadeni kada smo čuli da jedna obitelj govori hrvatski. Pozdravili smo se, bili su iz Rijeke i začudili su se kada smo im rekli kako smo došli do Helsinkija. U obilasku grada smo i oglađnjeli, a bilo nam je i jako vruće, tako da smo se odlučili malo osježiti. Jeli smo lososa s prilogom u sred Helsinkija, ispod nekakvih šatora koji kao da su bili donijeti direktno s Hrelića - nemalo nas je iznenadila takva ugostiteljska ponuda u Finskoj....ali da je bilo fino, bilo je.

Došlo je vrijeme polaska prema trajektu za Švedsku, tako da smo se uputili prema luci. Usput smo još navratili na kavu i bili iznenadeni što su nam je poslužili u staklenim čašama. Što se tiče trajekata, mi smo mislili da je trajekt s kojim smo doputovali u Helsink bio velik, ali samo tako dugo dok nismo vidjeli ovaj s kojim smo isli za Švedsku - uostalom pogledajte i usporedite sami, na fotografiji su jedan pored drugog.

Već odavno smo čuli priče o tim trajektima na koje se Nordijci ukrcavaju u principu samo s jednom željom: napiti se, po mogućnosti što prije i što jače. Kockanje je drugi poruk koji je u neograničenim količinama omogućen na ovom mega-brodu. Kockali nismo, ali nismo baš mogli ne cugati, da se domaćini ne uvrijede. Nakon nekog vremena smo i oglađnjeli, a kako je na brodu bilo jedanaest restorana, nije bilo lako izabratiti. Nakon nekoliko obilazaka i pomognog razmišljanja odlučili smo se da idemo na jastoga....kad je bal, nek' je bal!

Još nešto mi je ostalo u sjećanju s tog broda: Ja sam poslije večere otiašao samo malo odmoriti i nisam ustao do jutra, a Bojan je išao „malo prosetati“. Vratio se oko 2 ujutro u kabinu, JAKO dobro raspoložen, a na moje pitanje gdje je bio rekao je da je cugao s jednim Južnoafrikancem i jednim Fincem koji su ga častili po birtijama na brodu. Ovo je živi dokaz da alkohol briše sve granice jer Bojan ne zna niti južnoafričanski ni

EUROHERC
Osiguranje kojem vjerujem!

finski jezik, a bogami niti bilo koji drugi od svjetskih jezika, a veli da su se fenomenalno zabavljali, pričali i lokalni. Pa sad ti reci...

Na brodu smo upoznali i jednog nadasev zanimljivog čovjeka. Zove se Diego, iz Španjolske je i on eto tako putuje svijetom. Od prtljage ima majicu, jaknu, hlače, čizme i malu torbicu s dokumentima....i to je SVE. Dijelili smo s njim kabinu, cugali zajedno, a ujutro je čovjek otisao prije nego što smo se mi probudili. Sreli smo ga još u Stockholm, šertkrao je bezbržno po pristaništu.... Ujutro smo mamurnih glava odnijeli stvari do motora i to je bilo najdalji put iz bilo kojeg prenoćišta do motora. Stockholm nas je dočekao mračan i kišovit.

Švedska

Nakon što smo se iskricali počelo je kišiti, pa smo se na brzinu dogovorili da ćemo obilazak Stockholma ostaviti za neki drugi put, jer nismo bili bistrih glava i nije nam se dalo vozikati po gra-

du po kiši. Bojan je već otprije imao dogovor s jednim poznanikom sa neta da dođemo kod njega u grad Eskilstuna, koji je oko 100-tinjak kilometara daleko od Stockholm. Zbog kiše se pojавio problem oko mog gubitka jedne rukavice još u Poljskoj, pa smo se zaustavili na jednoj benzinskoj pumpi, gdje sam kupio neke gumene rukavice i s njima nastavio put. Nije bilo baš moj styling, ali bar mi se ruke nisu smrzavale. Na putu prema Eskilstunu vozili smo obilaznicom oko Stockholm, gdje mi je pažnju privukao jedan znak. Svi vi koji ste gledali bilo kojeg Ghostridera vjerojatno ćete znati o čemu se radi. Nisam mogao ne stati i ne fotografirati. „Štefica“ nas je nepogrešivo 'navigala' do adrese koju je Bojan dobio od svog poznanika Deana te smo ga zatekli točno na izlaznim vratima zgrade, išao je na posao. Na brzinu smo se pozdravili i smjestili kod njega. Nakon malo odmora krenuli smo u obilazak grada koji je poznat kao grad čelika u Švedskoj. Industriju nismo

vidjeli, ali je zato središte grada lijepo. Došli smo do jednog parka i tamo nas je sunčano i toplo vrijeme uspavalo, tako da smo malo odrijemali na klupama u parku. Večer smo proveli u društvu Deana i njegovih, naspavali se i sutradan je došao trenutak za nastavak putovanja. Nakon što smo se oprostili od njih kretnuli smo dalje.

Dan je bio sunčan i obećavao je ljeput vožnju - barem je tako izgledalo na polasku. Vozili smo kroz stvarno prekrasnu prirodu, skoro u svakom trenutku je pored nas bilo neko jezero i oko nas su neprestano bila neka poljoprivredna gospodarstva oko nas, tako da je vožnja bila zanimljiva.

Bilo nam je pomalo krivo što smo prošli cijeli Baltik i skoro cijelu Skandinaviju, a da nigdje nismo naišli na sobove. Uskoro sam ja morao točiti gorivo i sa zadovoljstvom smo ustanovali da smo izabrali benzinsku pumpu pored koje se nalazio „Muzej sobova“, tako da smo ih konačno vidjeli u njihovom

prirodnom okruženju. Bili smo jako zadovoljni što nam se pružila prilika da sliku iz Estonije „3 soba“ možemo sada ponoviti sa živim primjerkom. Nažalost, ovaj treći nije baš bio voljan sudjelovati u fotografiranju, te je zategnuo u travu, ali - što se može! Inače, tek smo pred kraj putovanja shvatili da je na mom foto aparatu vrijeme bilo pogrešno podešeno, tako da vremena koja se vide na fotografijama nisu točna.

Cijelo vrijeme nas je pratila kiša, koja je tek tu i tamo po malo prestajala, tako da smo kišna odjela oblačili i svačili nekoliko puta. Pred sam izlazak iz Švedske nebo se razvedrilo, ali nažalost ne toliko da bismo mogli napraviti lijepo slike mosta koji vodi iz Švedske u Dansku. Prešli smo ga i ušli u Dansku, gdje su nas čekali prijatelji iz MC No Name

Danska

Prije početka putovanja poslao sam mailove na više adresa MC klubova u

MOTO KLUB BROD

Vas poziva 8., 9. i 10.05.2009. na

Mega biker's Susret No. 6

URIAH HEEP

Van Gogh

UTRKA UBRZANJA
NAGRADA 1006 €

www.motoklubbrod.com

zemljama kroz koje smo trebali proći, ali mi se javio samo Kakke iz MC No Name iz Kopenhagena u Danskoj. Ljubazno su se ponudili da nam pomognu oko smještaja za nas i motore, a ta gostoljubivost je bila takva da nam doslovce nisu dozvolili da bilo što platimo dok smo bili njihovi gosti. Nahranili su nas i napojili izvrsnom danskom pivom, a kada smo oko 23 sata navečer izrazili želju da pogledamo Kopenhagen, odnekuda su nabavili automobil i vozikali nas sljedeća dva sata po gradu i pokazivali sva značajnija mjestra u gradu.

Prilikom obilaska kraljičine rezidencije učinilo nam se da vidimo poznatu zastavu na zgradi udaljenoj tek stotinjak metara od dvorca i nismo se prevarili - to je stvarno bila hrvatska ambasada. Kako je bilo već jako kasno, nismo se nikome javljali, nego smo se vratili u klub, gdje smo se stvarno dobro proveli.

Ujutro smo se pozdravili s tim fenomenalnim dečkima i krenuli dalje na putovanje prema Hamburgu, a prije toga smo još jednom otišli na kratku vožnju kroz grad, ovaj put po danu. Na putu prema Hamburgu nas je čekao još jedan,

zadnji trajekt na našem putovanju, onaj između Danske i Njemačke. Vozili smo se do njega dvjestotinjak kilometara, zasjeli u salon i sa zanimanjem gledali kroz prozor trajekta.

Njemačka

Posjet Njemačkoj, odnosno Hamburgu, za mene je imao posebno značenje jer sam u tome gradu proveo 3 godine, od svoje 16. do 18. godine, te sam zapravo jedva čekao da nadem zgradu gdje sam nekad živio. «Stefica» nas je nepogrešivo dovela do tamo. Na našem putovanju smo sreli puno dobrih i dobromajernih ljudi, ali posebne zahvale moramo uputiti našem generalnom konzulu RH u Hamburgu, gospodinu Žarku Plevniku, koji nas je dočekao i našao nam super smještaj i s kojim smo ostali u kontaktu i nakon povratka s putovanja. Ovom prilikom mu se još jednom zahvaljujemo. Smještaj koji nam je gospodin Plevnik našao bio je u hotelu čiji je vlasnik njegov prijatelj, koji je počasni konzul Republike Makedonije u Njemačkoj, gospodin Busch. Bili smo pozvani na večeru kod njega u hotel i ta

nam je večera ostala u posebno lijepom sjećanju, kako po ukusnoj hrani, tako i po ljudima s kojima smo bili.

Planovi za provođenje večeri u Hamburgu su bili raznorazni, ali je neprekidno putovanje ipak uzelo svoj danak, tako da smo poslije večere otišli u sobe samo se malo odmoriti i probudili se tek ujutro. Tako smo propustili sav noćni život Hamburga, ali nam je naša sljedeća destinacija, Amsterdam, davača povod da budemo dobre volje. Prije polaska smo ipak prošetali malo u centru Hamburga, uz jezero Alster, a posjetili smo i Louisa, koji nam je bio usput.

Nakon obiljnog doručka uputili smo se prema Nizozemskoj. Usput smo se silom prilika navratili u još jedno manje njemačko mjesto čijeg se imena ne sjećam. Razlog za to skretanje sa autoceste je bila činjenica da se moj rezervoar jako brzo praznio, a na autocestama često nije bilo oznaka za sljedeću benzinsku pumpu, pa sam čim bih bio blizu rezerve zvao "Steficu" u pomoć da nam pokaže gdje je najbliža benzinska. Tako smo često skretali sa autoceste u manja mjesta. Ovaj put smo se usput i fino najeli, konačno

smo probali te hvaljene njemačke kobasicе - i uopće nisu bile loše.

Nizozemska

Vožnja je proticala bez problema i veselili smo se što smo sa svakim kilometrom bliže Amsterdamu, jer smo tamo odlučili ostati dvije noći i malo pogledati „najporočniji“ grad na svijetu. Nismo ni znali što nas čeka.

Naime, u Amsterdam smo stigli u petak, na dan kada u Nizozemskoj počinje zadnji vikend godišnjih odmora, a poklopilo se i održavanje nekog filmskog festivala u gradu, tako da je grad bio pun prepun ljudi. Doslovce smo obišli 23 hotela u gradu i nigdje nismo mogli naći niti jedno mjesto. To obilježenje je trajalo do 22 sata navečer, kada smo se odlučili malo maknuti iz grada i potražiti smještaj negdje u predgrađu. Nakon sat vremena vožnje «Stefica» nas je konačno dovela do prenočišta. Hotel i mjesto su se zvali Sassenheim, četrdesetak kilometara od Amsterdama. To je bio veliki hotel sa bungalovima i samo je jedna jedina soba bila slobodna. Ekala je nas. Mrtvi umorni smo se bacili u

krpe i odlučili sutradan otići vlakom u Amsterdam, kako ne bismo morali bri-nuti za motore. To se pokazalo pamet-nom odlukom.

Sljedećeg jutra uputili smo se na put koji je obuhvatio čak pet zemalja u jed-nom danu. Krenuli smo iz Nizozemske, prošli Begliju, popili tamo u Liegu fenomenalno pivo (i skupo – 2 piva 10 eura!). Liege je inače lijep gradić, dok nam se ostatak Belgije - barem ono što smo vidjeli uz cestu - nije previše svijje-lo. Imali smo osjećaj da cijelo vrijeme putujemo kroz pogon nekog rudnika ili željezare ili tako nešto....

Brzo smo izašli iz Belgije i ušli u Luksemburg. Tamo smo probali Bojanu naći nove gume za motor, ali neuspješno, tako da su ove stare izdržale do povratka u Zagreb.

U Luksemburgu smo se trebali naći s jednim prijateljem kojeg smo upoznali u Skopju na susretu MC Potfat, ali nije se javljao na telefon. Šteta, baš smo se nadali da će nam malo pokazati grad. Tamo smo natočili i najjeftinije gorivo na našem cijelom putovanju,ako se dobro sjećam bilo je 0,87 eura po litri.

Nakon toga smo se zaputili prema Francuskoj. Dogovor je bio da ćemo samo ući u Francusku, tek toliko da popijemo po času vina u nekoj gostionici, da možemo reći da smo bili тамо i pili vino. Tako smo skrenuli sa autoceste na prvom skretanju i dosta se pomučili dok nismo našli otvorenu gostionicu. ak smo se u jednom trenutku opet vratili u Luksemburg, na što nas je upozorila ploča, pa smo se okrenuli i vratili u Francusku i napokon našli ono što smo tražili.

Put smo toga dana završili u Njemačkoj, u gradu koji se zove Kirn am Nahe, gdje živi moj ujak, kojeg nisam video 19 godina. ovjek nas je jako lijepo primio i ugostio i tamo smo skupljali snagu za predzadnji dan našeg putovanja.

Jutro je bilo lijepo i sunčano i ništa nije davalo do znanja da nas čeka najteži dan našega putovanja. Do Švicarske granice smo došli brzo i ušli u Švicarsku u gradu Basel. Tu na granici su nas 'odrali' za cestarinu po 20 eura svakog, što je bilo zapravo dosta novaca s obzirom na to da smo Švicarsku napustili za nepuna četiri

sata. O, imali smo mi raznih drugih planova za razgledavanje pašnjaka gdje pasu Milkine krave i isprobavanje sira i čoko-lade....ali, spustio se takav pljusak da smo zapravo jedva čekali da izađemo iz Švicarske kako bismo našli neki smještaj i osušili se. Neko vrijeme smo po autoceste vozili sa sva četiri upaljena žmigavca, kako se ne bismo izgubili. Moral nam je bio na najnižoj razini tijekom cijelog putovanja. Na jednoj benzinskoj smo se rasipitali za smještaj jer smo prvo bitno planirali tu noć spavati u Lihtenštajnu, ali nam je ljubazna gospoda preporučila da uđemo u Austriju i tamo potražimo smještaj, jer je cijena smještaja tamo višestruko niža nego u Lihtenštajnu.

Poslušali smo je.

U Austriju smo ušli kod mjesta Fieldkirch i dali "Štefici" kordinate da nam potraži najbliži smještaj. Dovela nas je do nekog planinarskog doma gdje je bilo sve popunjeno, ali nam je recepcionar pomogao naći smještaj, tako da smo se našli u jednoj toploj i suhoj gostionici, i to je bilo baš ono što nam je trebalo taj dan. Nakon što smo se presvukli i osježili spustili smo se u gostionicu i sa

zadovoljstvom ustanovili da je jedna od konobarica Svetlana iz Beograda. S njom smo se zapričali do dugo u noć.

Jutro našeg zadnjeg dana putovanja nas je dočekalo kišovito, tako da smo sa nezadovoljstvom navukli kišna odjela (postupak je trajao 20-tak minuta) i krenuli po kiši na put. Taj nas je dan čekalo skoro 800 km vožnje jer smo se morali „popeti“ skoro opet do München-a, ali je na svu sreću nakon nekog vremena kiša prestala. Skinuli smo kišna odjela i opet se vratile dobro raspoloženje, a čak smo uspjeli i napraviti nekoliko fotografija s prekrasnim austrijskim pejzažima u pozadini.

Kad smo ušli u Sloveniju osjećali smo se kao da smo već kod kuće, iako je do Zagreba bilo još 170 km. Sloveniju smo prošli po „PS-u“, gdje je bilo ograničenje 50 vozili smo 50 jer je Bojan imao loših iskustava sa slovenskom policijom. Ušli smo u Hrvatsku na Bregani i uputili se na mjesto gdje smo trebali i početi naše putovanje. Tamo smo nazdravili za uspješan kraj putovanja i odmah počeli kovati planove za daljnja putovanja... ■

